

[Justitsministeren]

skab under varetagelsen af hvervet som retsmedlem. Tavshedspligten ophører ikke med medlemshvervets ophør.«

Til brug ved besvarelsen af spørgsmålet har skattedepartementet om anvendelsen af udtrykket »ubetinget tavshed« oplyst følgende:

»Skattestyrelsesloven (lov nr. 281 af 8. juni 1977) indeholder ikke nogen bestemmelse om tavshedspligt. Man har fundet det overflødigt at have en sådan bestemmelse i skattestyrelsesloven under hensyn til, at der er indeholdt bestemmelser om tavshedspligt i såvel kilde-skatteloven, jfr. lovbekendtgørelse nr. 461 af 13. september 1978 § 87, som statskatteloven, lov nr. 149 af 10. april 1922 § 44.

Heller ikke lov om oprettelse af en landskatteret og om tilsynet med skatteligningen m. v. (landsskatteretsloven) indeholdt egentlige tavshedspligtsbestemmelser. I denne lovs § 17 fastslås dog, at den tavshedspligt, der er pålagt skattemyndighederne med hensyn til skatteydernes indkomst- og formueforhold, også påhviler landsskatterettens og ligningsrådets medlemmer.

De ovennævnte bestemmelser i kildekatte-loven og statskatteloven anvender begge den formulering, at skattemyndighederne under ansvar efter straffelovens § 152 skal iagttage ubetinget tavshed over for uvedkommende med hensyn til de oplysninger om skatteydernes indkomstforhold m. v., som de under varetagelsen af deres funktioner kommer til kundskab om.

Anvendelsen af udtrykket »ubetinget tavshed« kan føres tilbage til den første statskattelov, lov nr. 104 af 15. maj 1903, hvis § 43 under henvisning til § 139 og jfr. § 144 i den dagældende straffelov pålægger medlemmerne af de forskellige ligningsmyndigheder at iagttage ubødelig tavshed med hensyn til oplysninger om skatteydernes formueforhold.

Når man har anvendt udtrykket »ubrødelig« og senere »ubetinget« i forbindelse med tavshedspligten, er dette formentlig, fordi man, bl. a. under hensyntagen til, at bestemmelserne retter sig til lægmænd, har ønsket at fremhæve denne forpligtelses betydningsfuldhed.«

Justitsministeriet kan henholde sig til det af skattedepartementet anførte. Som det fremgår heraf, indebærer anvendelsen af udtrykket »ubetinget« således ikke nogen fravigelse med hensyn til tavshedspligtens omfang

og indhold i forhold til, hvad der følger af straffelovens regler om tavshedspligt i §§ 129, 152 og 264 b.

Til *arbejdsministeren* (21/3 79) af:

Glistrup (FP):

»Hvornår kan merkonomernes arbejdsløhedskasse blive statsanerkendt?«

(Spm. nr. 745).

Begrundelse.

Det er almindelig bekendt, at arbejdsministeren søger at kvæle de små og effektivt arbejdende arbejdsløhedskasser for at tækkes toplederbureaukratmonopolforeningskonsolideringsbestrebelseerne inden for det LO-organisationsapparat, som han angler så kraftigt efter at tjene.

Så længe det imidlertid ikke er lykkedes for ham at få folketingets flertal til at undergrave den nuværende ordning ved at vedtage hans forslag L 150, § 1, nr. 3, må det være oplagt, at han skal administrere overensstemmende med gældende lov og praksis.

Det vakte derfor bekymring at læse følgende indlæg fra S. C. Trønning i Erhvervs-Bladet: »Blandt en af de mere tvivlsomme glæder, arbejdsminister Sv. Auken i disse dage har, er den til sløvsind grænsende arbejdsgang, der kan konstateres inden for hans ressort.

Ved at kikke annalerne igennem vil ministeren nemlig opdage, at han nu efter intet mindre end et halvt år endnu ikke har fået indstilling om en i princippet ganske banal og rutinemæssig sag, nemlig statsanerkendelse af en arbejdsløhedskasse for merkonomer.

Der er tale om en sag, hvor alle formaliteter hele tiden har været i orden, og hvor det eneste, der mangler, er en smule effektivitet.

Jeg er medlem af Dansk Merkonomforening, som har søgt om statsanerkendelsen, og hver gang jeg har spurgt, hvordan sagen gik, fik jeg af foreningen svaret: Vi har rykket arbejdsministeren.

Det gør jeg også, og jeg vil gerne bede ministeren redegøre for, hvordan i alverden det kan tage så lang tid at få en ekspeditions-sag ført igennem.